

KDYŽ VODA ZPÍVÁ OHEŇ

CHCETE UZAVŘÍT DOHODU, A TAK

se vydáte na sever, až tam, kde končí země a nedá se jít dál. Stanete na skalnatém pobřeží čelem k vodě, uvidíte, jak se vlny lámou kolem dvou ostrovů s černým rozeklaným pobřežím. Možná zaplatíte někomu z místních, aby vám zajistil loď a bezpečné místo, odkud vyplout. Zabalíte se do tuleních kůží proti chladu a mokru, budete žvýkat velrybí tuk, abyste si pod tvrdým zimním sluncem udrželi vlhko v puse. Nějak se vám povede překonat ten dlouhý kus modrošedého moře a najdete sílu zlézt hrozivě vyhlížející skalní útes, vzduch se vám bude úžit v plicích, prsty v rukavicích znecitliví.

Pak, unavení a rozechvělí, přejdete ostrov a objevíte jediný půlměsíc šedé písčité pláže. Dojdete ke kruhu kamenů, k malému přílivovému jezírku, ve smrtelném srdci si ponese touhu planoucí jako slunce. Přijdete jako mnoho jiných před vámi – sami, ztrápení, nemocní lačností. Tisíc zoufalých přání se vyslovilo na těchto březích, a nakonec jsou všechna stejná: *Udělej ze mě někoho jiného.*

Ale než promluvíte, než odevzdáte kousek vlastní duše kvůli touze, vepsané tak jasně ve vaší tváři, měli byste znát jeden příběh.

